



Turistický zpravodaj 3/2016

7.5.2016 Zahájení turistické sezóny v Českých Budějovicích

Součástí této akce byl turistický pochod 6 - 30 km, a cyklo 60 – 90 km, které připravil odbor KČT České Budějovice. Start byl na historickém náměstí v Č. Budějovicích. Zde probíhal až do odpoledne doprovodný program. Cíl pro účastníky akce byl v novém ubytovacím a restauračním komplexu Haklovy Dvory - Kněžíněk. Pěší trasa a cyklo byla vedena společně proti proudu řeky Vltavy až do Českého Vrbného. Zde se trasy rozdělily. Pěší pokračovala přes NPŘ Českovrbenské rybníky do cíle a cyklo dále směr Hněvkovice - Temelín – Kněžské Dvory. V Českém Vrbném je na Vltavě vodní dílo - jez, zdymadlo, přístav, sportovní kanál a elektrárna. Státní podnik Povodí Vltavy v letošním roce oslavuje 50. výročí od svého vzniku a v tento den zde byl den otevřených dveří. Této možnosti využila většina pěších turistů k prohlídce s výkladem o tomto areálu. Cyklisté využili téže možnosti na vodním díle Hněvkovice. Po celý den všem přálo pěkné počasí. Akce byla zařazena mezi akce Euroorando 2016. Zúčastnilo se cca. sto organizovaných turistů.

Jiří Franc



28.5.2016 Pohádkový les – Rudolfov

KČT oblast Jihočeský kraj a Jihočeské divadlo uspořádali pod záštitou hejtmána Jihočeského Mgr. Jiřího Zimoly a starosty Rudolfova Víta Kavalíra, za finanční spoluúčasti Jihočeského kraje, Pohádkový les 2016. Další partneři této akce: Lesy ČR, CTS Praha s.r.o, Český rozhlas České Budějovice, Regionální deník.

Práci číšníka, učitelky, pradleny, pekaře, malíře, detektiva, zahradníka, převozníka, pošťáka, lékaře, lesníka, truhláře, zedníka, kominíka či kuchaře a mnoha dalších profesí si mohlo na vlastní kůži okusit přes tisíc dětí, které se v sobotu zúčastnily Pohádkového lesa v Rudolfově. Právě řemesly a povoláními se nechali organizátoři inspirovat při přípravě letošního již 18. ročníku akce. „Podařilo se najít dostatek pořadatelů tak, aby mohlo vzniknout jedenadvacet stanovišť, kde byl pro děti připravený zajímavý program a spousta drobných odměn,“ nastínil hlavní pořadatel Jiří Fink.

http://ceskobudejovicky.denik.cz/zpravy_region/video-a-fotogalerie-deti-si-vyzkousely-pres-dvacet-ruznych-remesel-201605290.html



4 - 6. 6. 2016 KČT Tábor - 16. ročník Víkend IVV v husitském kraji

Tradiční turistickou akci uspořádal KČT Tábor. Pro účastníky pořadatelé měli připraveny trasy pěší 10 až 50km, cyklo 30 až 70km, nezapomněli ani na trasy pro rodiče s dětmi v kočárku a zdravotně postižené. Trasy v okolí Tábora připravil kolektiv pořadatelů pod vedením Ing. Richarda Černého. Účastníkům přálo počasí, nechyběla ani krátká odpolední dešťová přehánka v sobotu. Celkem se zúčastnilo cca 250 turistů. Na snímcích z akce turistika dětí ze ZŠ a rodinná turistika s kočárky.

Jiří Franc



EURORANDO 2016

Ve dnech 18 - 20.6.2016 přijela do Jihočeského kraje skupina 54 turistů ze Slovinska pod vedením Uroše Vidoviče. Navázali na svůj pobyt v roce 2006, kdy se zúčastnili akce Euroorando 2006. Po dobu pobytu je doprovázeli turisté KČT oblasti Jihočeský kraj. V sobotu proběhl výstup na vrchol Kletě. Na vrcholu se turisté ze Slovinska srdečně pozdravili s čestným předsedou KČT Ing. Janem Havelkou a popřáli mu k jeho narozeninám. Následovala prohlídka zámeckých zahrad a zámku Český Krumlov. Následující den se turisté vydali na vrchol Libín u Prachatic a po návratu si prohlédli historické části města Prachatic. Po skončení prohlídky se konalo přátelské posezení. Další den se turisté ze Slovinska vydali na Šumavu - výlet k Plešnému jezeru. Všem se zde velmi líbilo, ikdyž počasí nebylo plně na 100%. Každý z účastníku dostal malou upomínku na pobyt. Poděkování patří z KČT Č. Krumlov průvodcům Ing. V. Pražákovi s manželkou a průvodcům turistům z KČT Prachatice Bc. R. Skotnicovi, kteří se návštěvě věnovali.

Jiří Franc



SLOVINŠTÍ TURISTÉ NAVŠTÍVILI PRACHATICE



NA NÁVŠTĚVĚ. Ve dnech 18. až 20. června navštívili Prachaticko turisté ze Slovinska. V sobotu vystoupili na Kletř, kde se setkali s Janem Havelkou, dlouhodobým předsedou KČT po roce 1990, a poté si prohlédli zahradu Krumlovského zámku. V



neděli se vydali z Prachatic na Libín, kde je za deště přivítal bývalý předseda KČT Jan Stráský. Odpoledne si prohlédli město Prachatic, které se jim velmi líbilo. V pondělí je pak čekala deštivá vycházka z Jeleních vrchů na Plešné jezero a do Nové Pece, odkud odpoledne odjeli zpět do Slovinska.

Foto: Rostislav Skotnica, předseda odboru KČT Prachatic

Článek v Prachatickém deníku, 22.6.2016

90. výročí založení KČST ve Volarech

V dubnu 1926 zakládá přednosta volarské železniční stanice, Jan Tolar, ve Volarech odbor Klubu československých turistů.

Přesnější datum neznáme, víme jen, že předsedou byl zvolen právě přednosta Tolar, jednatelem, asistent důchodkové kontroly, Miloslav Pára a pokladníkem soudní podúředník Josef Veselý. Patronát nad oborem (coby odborem české menšiny) převzal turistický odbor ze Strakonice. Ten pomohl volarským turistům při rozběhu jejich činnosti. Mimo jiné volarským příležitostně vypomáhaly i turistické odbory z Volyně, Písku, ba i z Loun a z Kladna. Macešské nebylo ani ústředí KČST v Praze. Volarští turisté tak záhy získali i potřeby nutné k řádnému značení turistických cest. Na jižní Šumavě v té době již existovaly dvě hlavní značené turistické trasy: pohraniční a meziměstská. Druhá z uvedených procházela i přes Volary, když spojovala Vimperk s Chvalšínami a Zlatou Korunou přes Boubín, Volary a Lysou horu. Instrukce k uskutečnění zamýšlených prací obdrželi volarští turisté přičiněním JUDr. Jaroslava Pacovského. Tento právník mimo jiné redigoval Generální mapu značených cest turistických českých a bavorských na Šumavě, kterou v měřítku 1:200 000 zhotovil Vojenský zeměpisný ústav a roku 1926 ve 2. vydání vydal. Klub československých turistů. Dr. Pacovský mapu redigoval dle zpracování šumavských odborů KČT, takže se zdá být velmi pravděpodobné, že následující trasy byly prvními, které členové volarského KČT v okolí města vyznačili.



Pamětní deska na nádraží ve Volarech



Foto z činnosti KČT Volary

Jméno otce vlasti má v názvu nejen Karlštejn, ale i pověstmi oplývající Karlův Hrádek

Jen málokdo nedovede určit lokaci tak známých míst, jako je třeba Karlštejn, Karlův most, Karlova univerzita či Karlovy Vary (dnes humorně kumulací ruských zbohatlíků zvané Ivanovy). Je však mnoho míst, kde český král a římský císař zanechal otisk své doby, a která nejsou tak v hledáčku davů turistů.

V letošním roce sedmistého výročí narození našeho slavného vladaře, který ve své době byl vskutku mezinárodní politickou celebritou, není od věci občas zavítat na místa s ním spojená, a přesto klidu a ticha plná.

Od časů, kdy Michal Prokop v písni Bitva o Karlův most ruch na tomto klenotu zmiňuje, expanze turistů tak vygradovala, že tehdejší „a Němců jako much“ v době vzniku textu se dnes zdá být velkou hyperbolou, či vizionářským tušením. Kdo se rád navrátí do atmosféry prosté štěbetajícího mnohajazyčného davu a dává při vzpomínce na dobu celoevropsky významného rozkvětu naší vlasti přednost šumění stromů a zpěvu ptactva, pro toho je ideálním výletním místem **Karlův Hrádek** u Purkarce.

Netyčí se zde honosně věže a expozice nenabízí klenoty gotického umění, leč dosti rozsáhlé rozvaliny potěší ducha máchovsky romantického hledače klidných a historií dýchajících míst. Toto soukromé sídlo založil Karel IV. po vzoru francouzských panovníků jako svoji loveckou rezidenci i jako správní centrum okolí, první písemná zmínka uvádí rok 1357. Stavebně byl hrad zhruba trojúhelníkového půdorysu, bez věží, na všech stranách obehnán mohutným příkopem a valem s padacím mostem, jako mnoho hradů přemyslovského typu. Počal zanikat vcelku brzo, za časů Václava IV. již zanikl, svůj díl pochopitelně mělo i vypálení krajem táhnoucími husity.



K zřícenině hradu se lze snadno dostat po červené trase z obce **Purkarec**, která stejně jako hrad leží na levém břehu Vltavy mezi Hlubokou a Týnem nad Vltavou. V Purkarci, staré plavecké osadě se zhruba dvěma stovkami obyvatel, je i malé muzeum voroplavby.

Kdo se nebojí psů a rád víno, může ověřit pravost pověsti, podle níž vzrostlý krvelačný černý pes hlídá vinný sklep plný sudů, ukrytý pod zříceninou a čas od času se přichozímu otevírající. Či je možno zkusit zbohatnout, pokud jako kdys jistá chudá žena zde narazíte na kopu dukátů.

Ale pozor na šedivého mužička, možná namísto toho donesete domů slepičí trus - na rozdíl od hochy, který zde našel jakási čtyři žlutá kolečka, z nichž se staly dukáty. Zda facku od neviditelného v temnotách dostal čeledín za to, že při popěvování nedržel notu, či to byla dobře míněná výstraha před divým psem s žhnoucíma očima, lze též dnes jen spekulovat. Co by to však bylo za hrad bez pověsti?!

V lesích nedaleko Purkarce stojí za návštěvu osamocená **kaple sv. Rozálie**, pocházející z druhé poloviny 17. století. První rekonstrukci zažila r. 1822, novější pak v 90. letech století, dnes již zvaném minulé. Pochopitelně u ní nechybí průzračný pramen, kvůli kterému sem mířily kdysi davy poutníků. Bývalé poutní místo je dnes klidnou lesní lokalitou, ožívající však v létě ruchem nedalekého tábora Rachačky.

K uvedenému výročí (700 let od narození Karla IV) uspořádal KČT České Budějovice na tuto hradní zříceninu 4.5.2016 turistickou vycházku, které se zúčastnilo 20 turistů. Převážně seniorů, neboť akce vzhledem k dopravnímu spojení byla uskutečněna v týdnu. Účastníci měli možnost prohlídky muzea voroplavby v Purkarci a prohlídky zříceniny Karlův Hrádek. Cestou došlo i na občerstvení a jarní opékání špekáčků.

KČT České Budějovice



Práce značkařů

Z činnosti značkařů v Jihočeském kraji

V r. 2015 jsme v síti pěších tras provedli tyto změny:

- Na Českobudějovicku byla přeložena zelená mezi Veselkou a Komařicemi kvůli zničené lávce a červená mezi Komařicemi a Lomcem kvůli nové oplocence.
- Na Šumavě mezi Černým Křížem a Stožeckou kaplí byla přeložena modrá přes nový most přes Studenou Vltavu. Po původní cestě od Stožečku přes lávku lze ale také jít po neznačené trase, na kterou vás navede bezbarvá směrovka.
- Ze Studánek k bývalé celnici byla zrušena zelená značka po dost frekventované silnici i proto, že nemá další návaznost do Rakouska. Mnohem příjemnější cesta vede přes Švédské šance.
- Na Strakonicku byla přeložena modrá v úseku Blatná (nám.) – Dolejší rybník po turisticky mnohem příjemnější cestě.
- Byla vyznačena žlutá 5 km dlouhá spojka Vodňanské Svobodné Hory – Chelčice – Na Lázni.
- Na okraji Milevska jsme přeložili mezi Píseckým předměstím a Hajdou souběh červené a žluté tak, aby nevedl po frekventované silnici a ze stejného důvodu i žlutou mezi Boukalem a Šibeným vrchem.
- Na Táborsku byla prodloužena žlutá ze Soběslavi až k nové rozhledně Svákov a také modrá od nově vybudované rozhledny Hýlačka k parkovišti na Větrovech.

Po celém kraji pak najdete i další menší přeložky značených tras, které jsou vynuceny většinou stále se množícími elektrickými ohradníky – ty velmi trápí nás značkaře i procházející turisty a nemáme zatím možnosti, jak jejich vzniku zabránit. Třeba v Alpách to mají již dávno vyřešeno ke spokojenosti pastevců i turistů, u nás to nejde.

Naši značkaři také např. postavili svépomocí několik lávek na značených trasách, s křovinořezem a mulčovačem prosekávali a prořezávali jejich špatně prostupné úseky a zajistili další potřebné práce.

V celém Jihočeském kraji je nyní přes 5400 km pěších a lyžařských značených tras, na kterých je instalováno 8 963 směrovek a tabulek a 161 nástěnných turistických map. O jejich údržbu a obnovu se stará 156 aktivních značkařů, kteří této práci věnují více jak 8000 hodin ročně. Na úhradě nákladů za tuto činnost se vedle MMR ČR významně podílí i Jihočeský kraj, který nám v r. 2015 poskytl dotaci ve výši 500 000 Kč.

Na závěr mi opět dovoluji i letos popřát Vám mnoho hezkých chvil při pochodování nebo jízdě po turistických značených trasách Jihočeském kraji, kde pro Vás naši značkaři udržují a aktualizují síť značených tras. Budeme Vám také vděční za každou připomínku ke značení, za informace o závadách na trasách (narušeném značení, zničených směrovkách a mapách apod.), na které při svých toulkách narazíte. Zasílejte je na moji adresu, markvart@kct.cz. A pokud máte zájem pomoci nám s obnovou značení nebo dalšími pracemi se značením spojenými, rádi Vás ve svých řadách uvítáme.

Mgr. Karel Markvart, předseda Krajské komise značení Jihočeského kraje

Zázračný pramen, putující soška a vodník - to vše je spojeno s Magdalenkou

Nedaleko Volar na stráni pod lesem stojí jeden z drobných klenotů barokní architektury, ideálně spjatý s šumavskou přírodou, ba i tajemným děním i výskytem pohádkové bytosti v pověstech zmiňovaný. Jako mnoho jiných povstal z popela ohně lhostejnosti a vandalismu nedávných let a opět zdobí krajinu.



kostel sv. Máří Magdalény

Něco málo přes deset kilometrů dále se nad obcí Zbytiny rýsuje v lese silueta nevelkého **kostela sv. Máří Magdaleny**, zvaného lidově Magdalenka. Kdysi zde stávala i malá vesnice, jako mnoho dalších v pohraničním kraji šumavském časem zaniklých.

Kostelík má neskonalé starší původ nežli chrobolská kaple - roku 1395 je zde zmiňována poustevna, v století šestnáctém zde již stála kaple, roku 1739 je tato uváděna jako chátrající, obnovená a rozšířená byla následně stavitelem Antoniem Erhardem Martinellim na kostel v období let 1752 - 1754. Tuto přestavbu inicioval Josef Adam Schwarzenberg.

Bývalo zde odpočinkové místo první trasy prachatické větve obchodní Zlaté stezky mezi Pasovem a Starými Prachaticemi, vytipované právě pro blízkost osvěžujícího pramene. Teprve později se dříve ryze prakticky využívaný vodní zdroj stal významným poutním místem - v století sedmnáctém jeho věhlasu přispělo několik zázračných uzdravení poutníků, šířených tehdejšími veřejnými sdělovacími prostředky, tedy ústním předáváním zprávy, následně písemně i podchycené coby údajně dozajista proběhlý jev.

Pustnutí a rabování v kapli v poválečných padesátých letech dvacátého století nebylo první. Za časů husitských válek kaple byla pobořena, znovu se o ní v historických pramenech mluví až v souvislosti se zbudováním tří selských dvorů u sklářské huti, uváděné jako „u sv. Magdaleny“, a to v století šestnáctém.

Kdysi životaplnou malou obec se sklárnou by zde v sametově revolučním roce 1989 nikdo nehledal, i do těch časů dochovaný kostel byl pouhou ruinou. Zde došlo k obnově trochu dříve, nežli v Chrobolech, a to v letech 1994 - 1995. Iniciativy se chopil spolek Adalberta Stiftera z bavorského Augsburgu spolu s německými rodáky, svůj podíl na tomto dobrém činu měl i volarský děkan František Honsa.

Obyvatelstvo je v tomto malebném místě zastoupeno uživateli několika pěkně udržovaných rekreačních chalup. Romantiku místa podtrhuje malý rybník v těsném sousedství kostela a širý výhled do zvlněného kraje pod ním, stejně jako ticho a klid této lokality. Rybníček je prý sídlem vodníka, který však je k lidem laskavý a vstřícný.

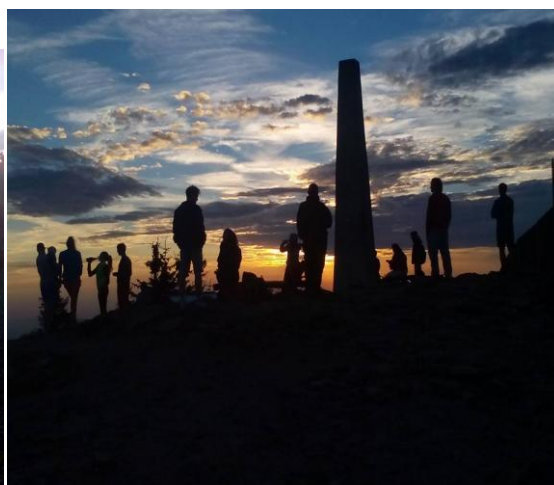
Vidět zde můžete dvě století pamatující památné javory a též lípy, připomínají starou pověst, podle které v místě nynějšího oltáře rostla lípa, o níž bylo rozhodnuto, že určena k pokácení bude a její koruna k zemi padne. Avšak jakého překvapení se dočkal dřevorubec, když v jejím kmeni našel ukrytou sošku sv. Magdaleny. Po přenesení sošky do Zbytin však tajemně se vždy sama vracela zpět tam, kde býval její utajený domov.

Horský barokní poutní kostel Magdalenska stojí za návštěvu při cestě v tyto turisty oblíbené a mnohými milované končiny, ať již hledáte nevysvětlitelné zázraky, mokrý šos vodníka, nebo „jen“ trochu klidu a potěchy oka z Šumavské krajiny.

Bezručova chata na Lysé hoře v Beskydech

V rámci mé letní dovolené, jsem se s rodinou vypravil na Lysou horu. Chtěli jsme spatřit západ slunce nad Ondřejníkem. Tento nebyl, díky mrakům, až takový jak jsme si představovali, ale přesto byl pohled z nejvyšší hory Moravskoslezských Beskyd, na zapadající slunce, úchvatný. Samozřejmě jsme navštívili i nově otevřenou Bezručovu chatu. Při našem příchodu v 19:00 h. byla plná restaurace, terasa i lavičky před chatou. Uvnitř se netvořily žádné fronty, tak jak jsem někde četl, kdy návštěvníci kritizovali samoobslužný systém v restauraci. Restaurace chaty Emila Zátopka, která stojí vedle, byla prázdná. Restaurace mi spíše připomínala samoobslužnou restauraci. Toto může být účelné, při velkém počtu lidí, ale chybí jí útulnost Bezručovy chaty. Samotná chata je opravdu pěkná. Pomatuji, ještě jako malý kluk, když jsem na Lysou horu chodil s rodiči, jak zhruba vypadala uvnitř, i to jak vypadalo těsně po požáru. Nezapomenutelné vzpomínky jsou pak na Šantán, který chatu dlouhá léta nahrazoval. Nádherný výhled je z terasy, odkud je možno, při dobrém počasí, vidět až Vysoké Tatry. Skvělou věcí je její skleněné „zábradlí“, které skvěle chrání před poryvy větru. Celkově na mě chata zapůsobila velmi příznivým dojmem. Jediné, co zde chatu kazí, je přístavba venkovního bufetu po straně chaty. Určitě je to řešení ve dnech, kdy je na vrcholu spousta lidí a všichni by se do chaty nevešli, ale přístavek celkový pohled na chatu ruší. Ještě horší je, že barva nátěru má světlejší odstín, než samotná chata, což působí jako pěst na oko. Kdyby byl bufet ve stejné barvě jako chata, možná by si člověk ani nevšiml, že původně k chatě nepatřil a byl dostavěn dodatečně.

Rostislav Skotnica



Zpravodaj vydává oblast KČT Jižní Čechy. Vychází nepravidelně. Toto číslo mělo uzávěrku 1. 9.2016. Vydáváno pouze v elektronické podobě, pro vnitřní potřebu oblasti. Neprošlo jazykovou úpravou.